

מוחסיין מציינת שהיו לו עימותים עם המימשל הירדני, ולכן סולק מבית-הספר בכרך אחרי שנה אחת. בהיותו בקטר וב-כוויית התחיל להתקדם, ובשנת 1968 נבחר כחבר המועצה הלאומית הפלסטינית. תוך שנים מעטות הוא נבחר כחבר המיפקדה של אל-צעיקה, מזכיר כללי, וכחבר הוועד הפועל של אש"ף. ב-1967 נבחר כראש המחלקה הצבאית של אש"ף — מעין שר הביטחון של הממשלה הפלסטינית בדרר.

כעבור חודשים מעטים נערך עימות בין הצבא הסורי ובין כוחות אש"ף בלבנון, ובראשם הכוחות הלוחמים של פתח, בהנהגת יאסר עראפאת.

אירגון אל-צעיקה נחשב, כנראה, ככוח הצבא הסורי, הוא קיבל את אמונו במחנות הטרוריים, וגם המימון שלו בא לו מן הצבא הסורי הסדיר.

במהלך המערכה הסורית-פלסטינית בלבנון, פעלו חברי אל-צעיקה לטובת הסורים ונלחמו גם באחיהם הפלסטיניים שניסו בקרבות גואשים לעצור את הסורים הפוליטיים.

זאת היתה, כנראה, התחלת הסוף של הקאריירה המזהירה של זוהייר. באותה עת, לפני שלוש שנים, נערכו הפגנות רועות מול ביתם של בני מוחסיין. תושבי העיר, ובעיקר הקשישים שביניהם, טענו שזוהייר רוצה את אחיו ומתנכל להם, כדי למצוא חן בעיני השלטון הסורי המתחזק.

„הוא התחיל להגזים“!

בני מולכרם משתדלים למנוע מזרים כל מידע, העשוי להצביע על חילוקי-דיעות בקרב העם הפלסטיני. כלפי חוץ מציגים בני העיר את מוחסיין כדמות ללא רבב, שהיתה מסורה עד עמקי ניש-מתה. אך השיחות בין האנשים מגלות

החבר מלכי חגי איברהים, בעל תחנת-הדלק, אינו פוחד מתגובת המימשל ומודה שהכיר את זוהייר.

כרך בירדן. עיירה קטנה ועלווה. הוא לא רצה להמשיך ללמד שם, ואחרי שנה עזב. נסענו למיפוף הפרסי, לקטר. אחר-כך לכוויית, שם הוא נשאר עד 1968.

„אני זוכר אותו בתור מורה. תענוג. איש ישר ואינטימי. התלמידים שלו ממש העריצו אותו. הוא היה נאמן להם בלב

לחופשה בחו"ל מדי שנה בשנה. בתחילת החודש נסעו לביירות להיפגש עם זוהייר. עיצאם קיבל אשת-ליציאה מהמימשל היצבאי, ובעזרת תעודת-המסע שבידיו נסע לטיול מאורגן לרומניה. דודו, פאתחי, עזב את העיר לפני ימים אחדים, אחרי שפורר סמה הידיעה על ההתנקשות בחיי בני אחותו.

השכנות, שנתבקשו לשמור על הבית ולהשקות בכל יום את העציצים, יושבות בחדר-האורחים של המימשלה ומקוננות. הנשים טוענות שאינן זוכרות את זוהייר, אך אין הן מסבירות מדוע הן בוכות מרה.

„איש ישר ואינטימי“

ב עיר בת 35 אלף התושבים מכירים כולם את זוהייר מוחסיין. מעטים הכירו אותו אישית, אך כולם שמעו עליו. גם מאותם שהכירו אותו בילדותו או בצעיר-רותו, מעטים המוכנים להודות בכך.

אחד מהם, הנחשב בעיר כאדם אמין מאד, שאיננו חושש משילטונת המימשל

אבא והילדים התמונה האחרונה שנותרה מחסן, מוכתר הרובע המערבי של טול-כרם אביו של זוהייר. הסב בתמונה משמאל יושב עם נכדיו, בני בתו, בתמונה שצולמה לפני חצי שנה, שבועות מספר לפני שנפטר.

הדוד פאתחי דאדו, מנהל לשכת המיסחר בטול-כרם, דודו של זוהייר מצד אמו, שיצא להלווייתו.

האח מג'ד, אחיו של זוהייר, מת גורר בכירות ונחשב גם הוא למנהיג פלסטיני. תמונתו תלויה בדירה.

ובנפשו. אבל העניין הפלסטיני היה הכל בשבילו. זה היה מעבר לכל שאר הדברים. הוא היה חבר בתנועת-הצעירים (המחתרתית) של הבעת, עוד כשהיה תלמיד בטול-כרם. אחר-כך הלך והתקדם, במהירות עצומה. נדמה לי שזה היה הקידום המהיר ביותר שאני זוכר. הוא היה נאמן כולו לעניין. לא חרג ממנו, ולא חשב על משהו אחר, אפילו לשניה אחת. ההיסטוריה הרישמית יותר של זוהייר

הצבאי, הוא מלכי חגי-איברהים בעל תחנת-הדלק הגדולה בטול-כרם.

„הכרתי אותו עוד כשהיינו ילדים, הוא מספר. כשכמה מחבריו מנסים למנוע בעדו מלשוחח עם עיתונאים ישראלים, הוא היה חבר טוב שלי. למדנו יחד בבית-הספר, ואחר-כך נסענו ללמוד בסמינר למורים בעמאן.

„אחרי הלימודים הוא הלך ללמד בעיירה

המוות

שני גברים חיכו לזוהייר בכניסה לביתו. הם ירו כדור אחד בלבד, שחדר לגולגולתו וריסקת.

שלמרות ההערצה לדרכו של בן-העיר והתקדמותו המזהירה בשורות המחנה הפלסטיני, הרי היו בהתנהגותו קווים אשר חרו למעריציו. תכונות אלה גבי ראו והלכו עם השנים. „הוא ידע לעשות חיים טובים,“ אמר בעלי-הנות, שסירב להודהות בשמו. „היה לו מכל טוב, הוא שיחק הרבה בהימורים, אהב נשים יפות. אולי זה היה מגיע לו. הוא עבד קשה. אבל בסוף הוא התחיל להגזים, והיו אני שים שחשבו שהוא מנצל את המעמד שלו.“ בכל זאת מתאבל אותו בעלי-הנות על מותו של זוהייר.

למולו, ידידו של זוהייר, מלכי חגי-איב-רהים: „התכונות הכולטות שלו היו נאמר (המשך בעמוד 46)

השכנה המקוננת שכנה של בני המימשלה יושבת כל שעות היום בוכה ומכה על מיצחה. כמוה רבות מנשות העיר, שמתאבלות על מות בן עירם הנערץ. התושבים חוששים לצאת להפגנות אבל פומביות.